

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 18.838 van 20 november 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 22 juli 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juli 2008.

Gelet op artikel en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. LE MAREC, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché P. VAN COSTENOBLE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nopens de ontvankelijkheid.

1. In de nota werpt verwerende partij op dat verzoekster intentioneel en met bedrieglijke opzet heeft gehandeld door in haar tweede asielaanvraag een volkomen andere identiteit aan te brengen (naam, geboortedatum, geboorteplaats, woonplaats en andere nationaliteit) en eveneens een volkomen ander asielaanvraag in vergelijking met haar eerste asielaanvraag. Haar ingeroepen reden om te liegen, namelijk omdat een persoon haar dit aanraadt kan niet als een aanvaardbare verschoningsgrond voor haar bedrieglijke handelwijze worden gezien. Verweerder besluit dat de vordering niet ontvankelijk is omdat uit het algemeen rechtsbeginsel "Fraus omnia corrumpit" volgt dat het wettelijk vereiste rechtsmatig belang ontbreekt.
2. Artikel 39/56 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen stelt dat de vreemdeling enkel een beroep tegen de beslissing van de Commissaris-generaal

kan instellen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wanneer hij doet blijken van een benadeling of van een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever was dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Gedr. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (zie o.a. R.v.St., nr.148.037, 4 augustus 2005; R.v.St., nr. 139.086, 12 januari 2005).

Een belang is slechts wettig wanneer het geoorloofd, "oorbaar" is. Volgens het algemeen rechtsbeginsel "Fraus omnia corrumpit", dat de openbare orde raakt, wordt het wettig karakter van het belang aangetast wanneer de verzoekende partij de Belgische asielinstanties bewust misleidt door haar bedrieglijke handelwijze om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen (R.v.St., nr. 116.620, 28 februari 2003; R.v.St., nr. 99.520, 5 oktober 2001; R.v.St., nr. 98.827, 12 september 2001).

3. De vraag of verzoeksters belang in casu "oorbaar" is zal slechts beantwoord worden na onderzoek van de door haar aangevoerde middelen.
4. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 A2 van de Conventie van Genève van 1951, en de artikelen 48, 49, en 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), voert verzoekster aan dat zij wel degelijk aan de vier voorwaarden van de Conventie voldoet. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, voert verzoekster aan dat de overheid de elementen en bewijsstukken die haar voorgelegd worden behoorlijk dient te onderzoeken, wat in casu niet gebeurd is, gezien ze een reeks originele stukken heeft ingediend die haar afkomst en haar identiteit kunnen bewijzen en de Commissaris-generaal daar ten onrechte geen rekening mee gehouden heeft. Verzoekster wijst erop dat het niet is omdat zij in haar eerste asielaanvraag, onder invloed van slecht advies, foutieve informatie heeft verstrekt, dat de tweede asielaanvraag per definitie moet afgewezen worden op grond van een gebrek aan vertrouwen. In een derde middel, afgeleid uit de schending van de motiveringsplicht, ingevolge artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voert verzoekster aan dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is om haar asielaanvraag af te wijzen, de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte meent dat de vrees van verzoekster voor haar familie niet terecht is omdat zij nog contact heeft met haar tante, die op haar beurt contact heeft met haar moeder. Verder is verzoekster van oordeel dat het onjuist is dat de situatie in Libanon zou genormaliseerd zijn, vermits de VN-troepen toch niet zonder reden werden gestuurd en er ook geen garantie is dat de situatie in Libanon niet opnieuw zou escaleren. Verzoekster wijst erop dat het kamp waar zij vandaan komt, Nahr el-Bared in 2007 werd verwoest en dat als gevolg hiervan haar familie is moeten uitwijken naar een ander vluchtelingenkamp. In een vierde middel, afgeleid uit de schending van het redelijkheidsbeginsel, voert verzoekster aan dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is.

5. Uit het administratief dossier en de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 november 2006 blijkt dat verzoekster een eerste asielaanvraag indiende op 4 augustus 2006 onder naam Njem Rana, dat zij verklaarde geboren te zijn in 1982 in Sabra en van Palestijnse origine is en opgevoed werd door Palestijnse burens die vluchtten naar de stad Tripoli nadat haar ouders, broer en zus om het leven kwamen tijdens de Israëlische slachtpartij op 19 september 1982. Verzoekster verklaarde verder dat zij vanaf de leeftijd van veertien jaar begon te werken als poetsvrouw bij rijke mensen, zij niet in het bezit is van enig identiteitsdocument en bij navraag bij en hulp aan de UNWRA op de hoogte werd gesteld van het feit dat zij geschrapt was van de lijsten van vluchtelingen omdat men er van uit ging dat zij overleden was in 1982. Omwille van het conflict met Israël dat startte op 12 juli 2006 beslisten haar pleegouders haar naar Europa te sturen. Verzoekster verliet volgens haar verklaringen Libanon op 21 juli 2006 en kwam via Syrië en Turkije naar België. Ter staving van haar identiteit legde verzoekster een factuur neer van de aankoop van een televisie, een kaart van een bloedafname en een voorschrift van de dokter.
6. Op 29 februari 2008 verklaarde verzoekster zich een tweede keer vluchteling onder de naam Manal Al Najjar, geboren in Nahr El-Bared (vluchtelingenkamp) op 2 juni 1978. Thans verklaart verzoekster dat zij van Palestijnse origine is, met een Palestijnse vader en een Libanese moeder, en in het huwelijk wilde treden met M.A., voornemen waarmee haar ouders niet akkoord gingen. Toen door haar ouders/familie werd besloten verzoekster uit te huwelijken aan een weduwnaar besloot zij te vluchten. Verzoekster beweert thans vrees te koesteren voor haar vader en haar ooms en met de hulp van een tante en een vriend van M.A. werd een Belgisch visum geregeld. Verzoekster legt een aantal documenten neer met betrekking tot haar identiteit, die in tegenstelling tot wat zij beweert wel degelijk werden onderzocht, een paspoort of een document met betrekking tot haar reisroute wordt niet ingediend. Hieruit blijkt derhalve dat verzoeksters manifest bedrog ten aanzien van de Belgische autoriteiten in de eerste plaats voortvloeit uit de leugenachtige verklaringen in haar eerste asielaanvraag.
7. Echter, zo de Raad in sommige omstandigheden kan aanvaarden dat een kandidaat-vluchteling zijn identiteit verzwijgt om niet teruggestuurd te worden naar zijn land van herkomst of omdat iemand een slechte raad gaf dient in casu te worden vastgesteld dat verzoekster tijdens haar eerste asielaanvraag, en dit zonder een nieuw oordeel te vellen over haar eerste asielaanvraag, niet zomaar een andere identiteit opgaf doch dat zij duidelijk op intentionele wijze de Belgische instanties misleidde door het gebruik van een volledige andere identiteit (naam, geboorteplaats en geboortedatum), ondersteunt door documenten (factuur, medisch voorschrift, kaart van bloedafname), de bewering wees te zijn en niet in het bezit te zijn van enig document te wijten aan de UNWRA die haar van de lijst schrapte en het afleggen van leugenachtige verklaringen met betrekking tot haar reisroute. Verzoeksters zorg teruggestuurd te worden naar haar land van herkomst verklaart niet in het minst de vaststelling dat tijdens de eerste asielaanvraag enkel wordt verwezen naar de algemene toestand in Libanon om haar vrees voor vervolging aan te tonen en haar vlucht uit Libanon te verklaren. Gelet op het feit dat het indienen van een asielaanvraag impliceert dat de kandidaat-vluchteling vertrouwen stelt in de bescherming die de Belgische autoriteiten hen biedt mag verwacht worden dat verzoekster minstens het ware motief van haar vlucht zou hebben vermeld, wat in casu niet het geval is. Gelet op deze vaststelling en het feit dat aan het thans opgediste relaas met betrekking tot het voornemen met M.A. te huwen en de problemen die daardoor zouden zijn ontstaan met haar familie geen enkel geloof kan worden gehecht vermits verzoekster niets van de familiale context van haar beweerde verloofde kent, motief dat door haar in het verzoekschrift niet wordt betwist, en het feit dat het paspoort met visum van

